

Валентином и его непосредственным энергетическим воздействием, десяти нашим «безнадежным» больным был искусственно поднят «возраст сущности» с 3-4 до 7-8 лет. Мы с Валентином сошлись во мнениях, что таким образом ребенок повышает общий уровень сознания и энергии в организме, т.е. получает потенциальную возможность преодолеть свое нарушение при использовании тех же методов лечения, которые раньше не были эффективными. С тех пор прошел год, и мы получили замечательные результаты. Все дети стали энергичнее, лучше реагируют на обращенную речь, у них появились новые движения и слова, стали менее возбудимыми в непривычно короткие сроки. В целом, за период после поднятия «возраста сущности» состояние всех детей улучшается в несколько раз быстрее, чем до этого.

Наше дальнейшее сотрудничество с Валентином Шиваченко помогло выявить еще ряд механизмов в энергетической системе человека, изменение параметров которых также способствует скорейшему улучшению состояния детей с нарушениями развития. Это, в частности, размеры чакр и диаметры каналов Сат, Чит, Ананда. Широко известно, что чакры являются «резервуарами», приёмниками и трансляторами энергии в организме, и при их нормальной работе организм здоров. Канал Сат является «трубочкой», соединяющей нашу энергетическую систему с Землей, канал Чит – с Небом, канал Ананда – с живой природой. Понятно, что у детей с нарушениями развития нарушена работа практически всех чакр и каналов. Причем при закрытом канале Сат нарушаются функции стояния, ходьбы и параметры физического развития (т.е. ДЦП). При закрытом канале Чит – нарушения развития речи и интеллекта (умственная отсталость, задержки развития), а при закрытом канале Ананда – нарушение эмоций, мотиваций, общения, поведения (аутизм, детская шизофрения). Соответственно, энергетическая работа по открытию каналов и чакр также необходима для такой группы детей. Мы уже совместно наблюдали примеры мгновенного улучшения состояния прямо в момент открытия каналов – появление новых движений, слов, улучшение настроения и исчезновение постоянного душераздирающего крика.

Мы убеждены, что этот путь поможет стать на ноги многим «неизлечимым» на сегодняшний день больным с нарушениями развития, и не только им. Главное – ясное понимание того факта, что «неизлечимость» это всего лишь точка зрения людей, которые столкнулись со слишком сложной проблемой. Изменение точки зрения всегда приводит к поиску альтернативы. И она есть!

Литература

1. Комплексный метод стимулотерапии для детей с нарушениями развития. – Х., 2008. – 16 с.

ПЕДАГОГІЧНІ ТЕХНОЛОГІЇ ТА ФОРМИ ОРГАНІЗАЦІЇ ЕКОЛОГІЧНОЇ ОСВІТИ В ШКОЛІ

Червонецкий В.В. (Луганськ)

Досягнення цілей екологічної освіти пов'язується перш за все з опануванням учнями основних елементів її змісту, що знаходять відображення

в програмі навчально-виховної роботи школи. Разом з тим, як справедливо відзначають американські педагоги, – «опанування школярами екологічних знань, усвідомлення ними важливості проблем навколишнього середовища та розуміння гуманістичних цінностей у стосунках людини з природним довкіллям ще недостатньо для того, щоб у майбутньому молоде покоління було спроможне стати на перешкоді поглибленню екологічної кризи. Для того, щоб успішно розв'язувати проблеми довкілля, – підкреслюють вони, – кожен школяр має навчитися застосовувати екологічні поняття й принципи у практичній діяльності (дослідження та оцінювання навколишнього середовища, безпосередня участь з його поліпшення)». Участь школярів у різних видах навчальної діяльності розглядається спеціалістами як обов'язкова умова формування різнобічної розвиненої в екологічному відношенні особистості, спроможної ефективно розв'язувати проблеми навколишнього середовища. Положення про те, що екологічна освіта – це, насамперед, «вправління в діяльності», знайшло відображення в матеріалах і документах провідних міжнародних конференцій з екологічної освіти. Воно зафіксоване також у прийнятому на Конференції ООН з проблем навколишнього середовища та розвитку (Ріо-де-Жанейро, 1992р.) глобальному плані дій для розв'язання цих проблем, відомому в світі як «Порядок денний на ХХІ столітті» [1].

Розв'язання педагогічних завдань, спрямованих на виховання екологічної культури школяра як внутрішньої властивості особистості, що поєднує в собі знання, уміння, переконання, практичні навички щодо збереження сприятливих для життя умов середовища, здійснюється за трьома основними напрямками: безпосередньо на заняттях у школі, у позакласній та позашкільній діяльності. Кожен напрям має певний арсенал способів та прийомів досягнення цілей екологічної освіти.

Вирішення навчально-виховних завдань, пов'язаних з екологічною підготовкою школярів, неможливе без відповідних дидактичних способів забезпечення навчального процесу. Методи навчання становлять надзвичайно важливу умову спільної, впорядкованої й взаємопов'язаної діяльності вчителів і учнів, що спрямована «на опанування знаннями, уміннями й навичками, на різнобічний розвиток розумових і фізичних здібностей, формування рис характеру, необхідних для повноцінного життя та майбутньої професійної діяльності».

Методи навчання тісно корегують з цілями та змістом освіти і значною мірою визначаються ними. Отже, аксіоматичним для педагогіки є положення про те, що результативність та плідність навчання залежать від методів [2, с.136]. Оскільки екологічна освіта становить складову частину сучасної педагогічної науки і практики, то, безперечно, це положення залишається гостроактуальним і для неї. Більше того, ця галузь педагогіки ще не накопичила достатнього досвіду в навчанні й вихованні учнівської молоді в дусі екологічних ідей, визначення ефективних шляхів досягнення цілей та реалізації змісту екологічної освіти. Тому вивчення й аналіз такого досвіду послугуватиме подальшому збагаченню та вдосконаленню методичного забезпечення навчально-виховного процесу в школах України з проблем екології, дозволить виявити і втілити в практику національної екологічної освіти способи взаємозв'язаної діяльності учителя й учнів, що спрямовані на підвищення ефективності його реалізації відповідно до сучасних вимог навчання й виховання учнівської молоді шкільного віку.

Педагоги більшості країн Європейського регіону та СІІА збігаються у своїх поглядах на методи екологічної освіти як компоненти більш широкої

виховної й навчальної системи, що охоплює загальні цілі й конкретні завдання шкільного навчання і виховання. Оскільки екологічна освіта становить складову частину загальної, то безперечно, напрацьовані в педагогічній науці й практиці методи навчання знаходять безпосереднє відображення й активно використовуються в навчально-виховному процесі. У даному випадку вони забезпечують досягнення мети екологічної освіти. Разом з тим, враховуючи специфіку екологічної освіти, педагоги США та Європи, як і їх колеги з інших країн світу, працюють над розробкою нових методів, які б суттєво доповнювали існуючі й сприяли поліпшенню екологічної підготовки учнів.

Екологічна освіта як галузь педагогічної теорії й практики враховує усталені підходи до класифікації й диференціації методів навчання і виховання, що використовуються в школі. З метою більш ґрунтовного аналізу доцільно погодитись із традиційним розподілом методів на дві відносно автономні групи: таку, що концентрує в собі методи, спрямовані на здійснення навчальної діяльності, й таку, де зосереджується увага на виховних функціях. До першої групи методів (методи навчання) відносять такі: висловлювання (розповідь, переказ, пояснення, лекція та інші), бесіду, дискусію, самостійну роботу з підручником та книгу, спостереження, експеримент, моделювання, конструювання, аплікацію, малювання, колекціонування, практичну роботу тощо. У другу групу методів (методи виховання) включають: переконання, пояснення, повчання, розповідь, бесіду, лекцію, дискусію, особистий приклад, доручення, змагання, самоаналіз, самооцінку, заохочування, осуду, покарання, критику, вправлення, розмову, педагогічну ситуацію та багато інших. Перелічені методи екологічної освіти в школі притаманні педагогічній науці й практиці багатьох країн світу.

Найбільш узагальнені підходи до проблеми класифікації методів навчання й виховання виявляються, на наш погляд, у працях Ю.Бабанського, М.Слепухова. Вчені групують методи, виходячи з методології цілісності педагогічного процесу. На думку Ю.Бабанського, методи навчання і виховання мають багато спільного, що зумовлюється спільністю цілей і завдань цих процесів, а також притаманних їм функцій (діяльність та спілкування учасників процесу виховання й навчання) [3, с.78]. З позицій цілісності навчально-виховного процесу, а відповідно й методів, що використовуються для його забезпечення підходять Н. Савін, В. Сластенін, С. Смірнов, І. Харламов, В. Ягупова та ін. «Необхідними умовами успішної діяльності, – підкреслює М.І.Слепухов, є стимулювання, контроль та самооцінка» [3, с.781]. Відповідно до цих ознак методи виховання поділяються вченими на чотири групи.

До першої групи відносяться методи формування свідомості, за допомогою яких розвиваються уявлення, формуються поняття, засвоюються знання, теорії, погляди, переконання, ідеали тощо. Ця група методів містить у собі словесні (бесіда, розповідь, лекція, диспут) і наочні методи (ілюстрація, демонстрація).

Друга група пов'язується з організацією діяльності, спілкування та формування досвіду, відповідальності та поведінки. Сюди включаються методи привчання, вправ, педагогічних ситуацій, змагання.

Третя група методів виховання – стимулювання свідомості, діяльності та поведінки. До них належать методи заохочування, осуду, прикладу.

До четвертої групи методів відносяться контроль, самоконтроль та самооцінка свідомості, діяльності та поведінки. Вони охоплюють методи усного, писемного, лабораторного контролю в навчальному процесі та методи спостережень, самоаналізу, самооцінки, що застосовуються в обох процесах.

Усі групи методів, наведені в класифікації, використовуються як у процесі навчання, так і в процесі виховання. Разом з тим необхідно враховувати специфіку та своєрідність кожного методу, спираючись при цьому на спільні риси, що об'єднують методи виховання й навчання.

Наведені вище методи активно використовуються в шкільній екологічній освіті й становлять важливий арсенал способів діяльності в навчально-виховному процесі.

У плані кореляції методів навчання і методів виховання в екологічній освіті заслуговує на увагу ідея, висунута І.Суравегіною (Росія). Розглядаючи її як одне ціле, вона пов'язує застосування цих методів з послідовним розгортанням навчального матеріалу. На початкових етапах екологічної підготовки школярів рекомендується зосередитися на розвитку ціннісно-емоційної сфери, беручи за основу зацікавленість екологічною проблемою і відповідальне ставлення до навколишнього середовища. З цією метою як найбільш доцільні рекомендується використовувати такі методи навчання, як бесіда, спілкування на основі гри. Вони забезпечують умови для формування в учнів екологічних ціннісних орієнтацій, усвідомлення актуальності екологічної проблеми. Сприяють визначенню власної позиції щодо її розв'язання, засвоєнню навичок природоохоронної діяльності. Підкреслюючи першорядну роль духовної сфери особистості в ставленні до навколишнього середовища на етапі усвідомлення важливості екологічної проблеми, І.Суравегіна рекомендує звертатися до мистецтва, якому притаманний синтетичний підхід до віддзеркалення існуючої дійсності, здатність передавати сильні емоційні переживання, викликати співпереживання й відчуття співтворчості. Цю думку поділяє В.Дубінін (Україна), який наголошує на тому, що «мистецтво є формою духовного освоєння світу...».

Література

1. ЮНЕСКО и Международное десятилетие образования в интересах устойчивого развития (2005-2015 гг) // Контакт. Том XXVII. – 2003. – № 1-2. – С.1-8.
2. Педагогіка: Учебное пособие для студентов пед. институтов (под. ред.. Ю.К.Бабанского). –М.: Просвещение, 1983. – 608 с.
3. Слепухов М.І. Педагогіка школи: Курс лекцій. – Випуск перший. – Горлівка: ГДПІМ, 1991. – 194 с.
4. Чернівецький В.В. Екологічна освіта у школах країн Європейського регіону та США. Монографія. – Луганськ: вид-во СНУ ім.. В.Даля, 2005. – 336 с.

ПРОФЕСІЙНА ЕТИКА В СИСТЕМІ ПРОФЕСІЙНО ВАЖЛИВИХ ЯКОСТЕЙ КЕРІВНИКА

Беляєва Н.В. (Полтава)

Практичне розв'язання завдань, поставлених процесами державотворення, кардинальними змінами у суспільно-політичному та економічному житті суспільства вимагає належної підготовленості керівників, здатних ефективно здійснювати управління будь-якою організацією у складних умовах сьогодення. Орієнтуючись на сучасні тенденції переорієнтації різних сфер діяльності на ідеї послідовної демократизації та гуманізації взаємин усіх учасників взаємодії, керівник повинен спрямовувати свою